

Sygn. akt III U 12/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca - sędzia Jolanta Pardo

Protokolant - Sylwia Korytkowska

po rozpoznaniu 16 września 2022 r. w Ł., na rozprawie

sprawy C. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołań C. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z 26 listopada 2021 r. nr (...) i z 8 marca 2022 r. nr (...)

- 1. zmienia zaskarżone decyzje i przyznaje C. J. prawo do rekompensaty od 1 października 2021 roku;***
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz C. J. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.***

Sygn. akt III U 12/22

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 26 listopada 2021 r. znak: (...), na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.), odmówił C. J. przyznania rekompensaty, ponieważ na dzień 01.01.2009 r. nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnym charakterze. Wskazał, że przedłożone dokumenty nie stanowią podstawy do ustalenia rekompensaty.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył C. J. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu rekompensaty. Wskazał, że stanowisko ZUS jest błędne. Powołując się na przepisy podał, że jeżeli prace wymienione w nowych przepisach były wykonywane przed 01.10.2009 r., to ich czas winien być zaliczony do wymaganych 15 lat. Jego zdaniem jest to podstawa do przyznania mu rekompensaty, ponieważ dotychczasowy okres jego pracy, zgodnie z Kartą Nauczyciela i również pod rządami nowych przepisów, może być kwalifikowany jako prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej.

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 8 marca 2022 r. znak:(...), na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) oraz ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2008 r. nr 237 poz. 1656), ponownie odmówił C. J. rekompensaty, ponieważ na dzień 01.01.2009 r. nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnym charakterze. Wskazał, że na podstawie posiadanych dokumentów uwzględniono 12 lat 9 miesięcy pracy w szczególnym

charakterze. Dodał, że nie uwzględniono okresu od 01.08.1982 r. do 31.08.1983 r. oraz od 01.09.1983 r. do 17.06.1988 r. w Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. jako pracy w szczególnym charakterze, ponieważ brak jest informacji z zakładu pracy, czy korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia, pozostawał w stanie nieczynnym, przebywał na urlopie na dalsze kształcenie się.

Od tej decyzji odwołanie złożył również C. J., zaskarżając ją w całości, jako naruszająca prawo materialne, w szczególności art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych. Wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do rekompensaty za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Załączył dodatkowe dokumenty na wykazanie ciągłości pracy w Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł., niekorzystaniu z urlopu dla poratowania zdrowia ani pobytu w stanie nieczynnym lub urlopu dla dalszego kształcenia się. Wskazał, że brak właściwych wpisów w świadectwach pracy nie powinien obciążać go osobiście, a domniemanie faktyczne przemawia za tym, że skoro brak jest adnotacji w świadectwie pracy, to takie zdarzenia nie miały miejsca podczas zatrudnienia i nie powinien ponosić ujemnych konsekwencji.

W odpowiedziach na oba odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o ich oddalenie. W uzasadnieniu powtórzył argumentację faktyczną i prawną zawartą w zaskarżonych decyzjach.

Sprawy zostały zarejestrowane kolejno pod sygnaturami akt III U 12/22 i III U 146/22. Postanowieniem z 22.04.2022 r., z uwagi na to, że sprawy były ze sobą w związku, Sąd na podstawie art. 219 k.p.c., zarządził ich połączenie do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz prowadzić je dalej pod sygnaturą III U 12/22.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

C. J. (ur. (...)) ukończył w 1982 r. studia magisterskie na Wydziale Nauk Społecznych Katolickiego (...) L. w Ł. w zakresie psychologii i uzyskał tytuł magistra psychologii. Od 01.09.1982 r. do 31.08.1983 r. był zatrudniony w Miejskiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. jako psycholog, a następnie od 01.09.1983 r. do 17.06.1988 r. w Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. jako nauczyciel psycholog mianowany (został mianowany 06.12.1984 r.), a potem od 01.01.1985 r. jako wicedyrektor ww. Poradni. Następnie był zatrudniony od 01.07.1991 r. do 31.10.1992 r. w (...) Spółka z o.o. w Ł. jako zastępca dyrektora w pełnym wymiarze czasu pracy, od 01.12.1992 r. i od 01.12.1992 r. do 31.01.1993 r. w Poradni P.-Pedagogicznej nr 2 w Ł. jako psycholog na 1/2 etatu. 01.02.1993 r. rozpoczął zatrudnienie w Kuratorium (...) w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako wizytator - pracownik zatrudniony na stanowisku, na którym wymagane są kwalifikacje pedagogiczne. Pracował do 31.10.1993 r. Na czas wykonywania powyższej pracy otrzymał urlop bezpłatny. Od 01.11.1993 r. do 31.05.1998 r. pracował w Państwowym Domu Dziecka w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, pełniąc funkcję dyrektora (pracownik zatrudniony na stanowisku, na którym wymagane są kwalifikacje pedagogiczne) Zespołu (...) w Ł. od 01.11.1993 r. do 31.10.1998 r. i na 1/4 etatu pracował jednocześnie w Przedsiębiorstwie (...) od 01.03.1996 r. do 13.03.1998 r. jako psycholog. W Państwowym Domu Dziecka w Ł. pracował jeszcze od 01.06.1998 r. do 31.07.1998 r. jako wychowawca. Później pracował w Zakładach (...) w Ł. od 15.07.1997 r. do 31.05.1999 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako psycholog w Przychodni (...), a od 01.09.1999 r. do 29.02.2000 r., na 10/20 etatu, pracował w Publicznym Gimnazjum nr (...) w Ł., jako psycholog szkolny. 01.02.2000 r. zawarł umowę o pracę, na podstawie której został zatrudniony w z Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako egzaminator. 05.10.2000 r. nadano mu stopień nauczyciela mianowanego, a 25.07.2006 r. nadano mu stopień nauczyciela dyplomowanego. 20.09.2007 r. wniósł o zmniejszenie wymiaru jego zatrudnienia do 1/2 etatu w okresie od 01.10.2007 r. do 30.04.2008 r. W okresie od 15.10.2010 r. do 31.12.2010 r. jego wymiar czasu pracy wyniósł 1/5 etatu. 27.09.2010 r. został powołany na stanowisko koordynatora regionalnego zespołu opracowującego zadania dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w ramach projektu pod nazwą „Budowa banku zadań” w ramach Działania 3.2 Priorytet III Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki z siedzibą i jednocześnie 15.10.2010 r. zawarł umowę na czas określony do 31.12.2010 r., w 4/5 pełnego wymiaru czasu pracy, w zadaniowym systemie pracy i miejscem wykonywania pracy w Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Ł.. Kolejna umowa została zawarta na okres od 01.01.2011 r. do 31.12.2013 r. Umowa uległa rozwiązaniu 19.07.2012 r. na mocy porozumienia stron. 15.10.2013 r. została również rozwiązana umowa o pracę zawarta z Okręgową Komisją Egzaminacyjną w Ł.. Pracując na stanowisku

koordynatora regionalnego zespołu opracowującego zadania dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi miał w tym czasie urlop bezpłatny jednocześnie w macierzystej jednostce zatrudnienia.

C. J. w okresie od 30.07.1997 r. do 29.07.1998 r. korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia. W okresie od 05.02.1996 r. do 10.03.1996 r. pobierał wynagrodzenie chorobowe, zaś w okresach: od 11.03.1996 r. do 09.04.1996 r., od 14.03.2002 r. do 15.03.2002 r. i od 12.03.2007 r. do 16.03.2007 r. pobierał zasiłek chorobowy. W trakcie zatrudnienia w Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. otrzymywał dodatek za trudne warunki w pracy w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego.

Ponadto 17.05.1999 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą „ Ośrodek (...)” w zakresie usług psychologicznych.

Decyzją z 08.11.2004 r. znak: (...) -2003 Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił C. J., na wniosek, kapitał początkowy na dzień 01.01.1999 r. w wysokości 85.896,91 zł. Do ustalenia kapitału początkowego Zakład przyjął odstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.164,36 zł (przy przyjętym wskaźniku wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - 95,37%), okresy składkowe w wymiarze 157 miesięcy, okresy nieskładkowe w wymiarze 52 miesięcy (ograniczone do 1/3 uwzględnionych okresów składkowych wynoszących 59 miesięcy), współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego w wysokości 60,63% i średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat w wymiarze 209 miesięcy. Do ustalenia wartości kapitału Zakład nie uwzględnił dochodów z roku 1996 w kwocie 845,10 zł, gdyż zasiłek chorobowy wypłacony przez Dom Dziecka w Ł. został uznany za nienależnie pobrany z uwagi na fakt, że C. J. świadczył pracę na rzecz (...) w Ł..

Następnie decyzją z 13.09.2021 r. ponownie ustalił C. J., z urzędu, wartość kapitału początkowego na dzień 01.01.1999 r. w kwocie 90.990,24 zł. Do ustalenia kapitału początkowego Zakład przyjął odstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.257,03 zł (przy przyjętym wskaźniku wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - 102,96%), okresy składkowe w wymiarze 157 miesięcy, okresy nieskładkowe w wymiarze 59 miesięcy, współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego w wysokości 60,85% i średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat w wymiarze 209 miesięcy. Do ustalenia wartości kapitału Zakład nie uwzględnił ponownie dochodów z roku 1996 w kwocie 845,10 zł, gdyż zasiłek chorobowy wypłacony przez Dom Dziecka w Ł. został uznany za nienależnie pobrany z uwagi na fakt, że C. J. świadczył pracę na rzecz (...) w Ł..

Decyzją z 20.09.2021 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał C. J. emeryturę od 19.07.2021 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, wysokości 4201,01 zł.

11.10.2021 r. C. J. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury z rekompensatą, przedstawiając przebieg zatrudnienia w szczególnym charakterze. Po rozpatrzeniu wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 26.11.2021 r. (obecnie zaskarżoną) odmówił C. J. przyznania rekompensaty, ponieważ na dzień 01.01.2009 r. nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnym charakterze. Wskazał, że przedłożone dokumenty nie stanowią podstawy do ustalenia rekompensaty i, że C. J. nie przedłożył żądanych dokumentów.

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 08.03.2022 r. (obecnie również zaskarżoną) ponownie odmówił C. J. rekompensaty, ponieważ na dzień 01.01.2009 r. nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnym charakterze. Wskazał, że na podstawie posiadanych dokumentów uwzględniono 12 lat 9 miesięcy pracy w szczególnym charakterze. Dodał, że **nie uwzględniono okresu od 01.08.1982 r. do 31.08.1983 r. oraz od 01.09.1983 r. do 17.06.1988 r. w Poradni Wychowawczo- Zawodowej** w Ł. jako pracy w szczególnym charakterze, ponieważ brak jest informacji z zakładu pracy, czy korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia, pozostawał w stanie nieczynnym, przebywał na urlopie na dalsze kształcenie się.

C. J. wskazał, że w okresie, kiedy był zatrudniony w Miejskiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł., a później w Wojewódzkiej Poradni funkcjonował przepis, który pozwalał na wzięcie urlopu dla poratowania zdrowia dopiero po 3 latach zatrudnienia.

Świadek Z. J., żona odwołującego się potwierdziła, że w czasie pracy w Miejskiej Poradni P.-Pedagogicznej i Wojewódzkiej Poradni P.-Pedagogicznej, C. J. nie korzystał z urlopu zdrowotnego, nie chorował, nie pobierał zasiłku chorobowego, nie korzystał z urlopu dotyczącego podnoszenia kwalifikacji. Potwierdziła też, że był zatrudniony jako psycholog, potem uzyskał kwalifikacje jako nauczyciel mianowany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, aktach organu rentowego i aktach osobowych odwołującego się, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia jej z urzędu. Stan faktyczny został także ustalony na podstawie wyjaśnień odwołującego się C. J. (k. 74 akt) oraz zeznań świadka Z. J. (k. 101v akt), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, ponieważ były one spójne i logiczne, a ponadto korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że wniesione odwołanie należało uwzględnić.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczy uprawnień odwołującego się do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1340) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zaś zgodnie z ust. 2 ww. artykułu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabydą prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 2 ww. ustawy).

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- a) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po 31 grudnia 2008 r. - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. - podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- b) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- c) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- d) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Bezspornie odwołujący się jest uprawniony do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednak nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty. Celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie podlega ona jednak

na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 17 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa 717/15).

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła ostatecznie posiadania przez odwołującego się na 1 stycznia 2009 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, ponieważ Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił mu okresu zatrudnienia w Miejskiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. od 01.09.1982 r. do 31.08.1983 r. oraz w Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. od 01.09.1983 r. do 17.06.1988 r. na stanowisku nauczyciela z uwagi na brak przedłożenia przez niego dokumentów stwierdzających, czy w tych okresach korzystał z urlopów dla poratowania zdrowia, pozostawał w stanie nieczynnym lub też wystąpiły inne nieobecności w pracy wynikające z przepisów ustawy Karta Nauczyciela.

Nie było przedmiotem sporu, że praca odwołującego się w Miejskiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. od 01.09.1982 r. do 31.08.1983 r. oraz w Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. od 01.09.1983 r. do 17.06.1988 (ponad 7 lat i 5 miesięcy) r. miała kwalifikowany charakter. Zgodnie z § 15 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 i jest uważany za wykonującego pracę w szczególnym charakterze.

Organ rentowy zakwestionował ten okres wyłącznie z przyczyn braku wykazania okresów nieświadczenia pracy - urlopów dla poratowania zdrowia, pozostawania w stanie nieczynnym lub też innych nieobecności w pracy wynikających z przepisów ustawy Karta Nauczyciela.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że odwołujący się po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Miejskiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Ł. od 01.09.1982 r. A zatem kwestionowany okres jest początkowym okresem aktywności zawodowej odwołującego się. Trudno sobie wyobrazić, że od razu korzystał z długotrwałych przerw w świadczeniu pracy. Nadto kwestionowany okres to ponad 7 lat i 5 miesięcy, a odwołującemu się brakuje 2 lata i 3 miesiące do uzupełnienia wymaganego okresu, czyli jedynie część podważanego przez ZUS zatrudnienia. Wskazać trzeba, że zgodnie z art. 10 ust 2 pkt 7 Karty Nauczyciela stosunek pracy z nauczycielem na wiązuje się na podstawie mianowania **po wykonywaniu nieprzerwanie, w pełnym wymiarze zajęć pracy pedagogicznej przez co najmniej dwa lata**. Odwołujący się został nauczycielem mianowanym od 6.12.1984 r. (k. 14 akt). Musiał zatem legitymować co najmniej dwuletnim stażem nieprzerwanej pracy. Nadto zgodnie z art. 73 Karty Nauczyciela w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie płatny urlop dla poratowania zdrowia mógł być udzielony dopiero po przepracowaniu co najmniej 3 lat w szkole, czyli okresu wystarczającego do uzupełnienia stażu pracy w szczególnym charakterze.

Świadek Z. J. zeznała, że mąż nie korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia w spornym okresie, nie chorował, nie korzystał z urlopów szkoleniowych. Przeciwnie w tamtych czasach brakowało psychologów i oprócz pełnego etatu został zatrudniony jeszcze na dodatkowe pół etatu, aby wyjeżdżać do okolicznych poradni. Potwierdza to pismo z

18.10.1982 r. (k. 88 akt) kierowane do Wydziału Oświaty i (...) o zezwolenie na zatrudnienie C. J. w wymiarze półtora etatu. W latach 1984/1985 powierzono odwołującemu się prowadzenie działu- dziecko kalekie i przyznano 10 godzin ponadwymiarowych (k. 93 akt).

Nie sposób pominąć też kwestii awansu odwołującego się, który już od 1.01.1985 r. został powołany na wicedyrektora Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej. Wniosek o awans wskazuje jednoznacznie, że C. J. od początku zatrudnienia jest aktywnym pracownikiem z wyróżniającą się oceną dotychczasowej pracy (k. 91 akt).

Inne dokumenty dotyczące zatrudnienia w spornym okresie również wykluczają długotrwałe nieobecności odwołującego się, które mogłyby podważyć jego uprawnienia do rekompensaty.

Dlatego też w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że odwołujący się posiada wymagany 15-letni okres pracy wykonywanej w szczególnym charakterze. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący się pracując w spornych okresach na stanowisku psychologa, nie korzystał z urlopów dla poratowania zdrowia, urlopów bezpłatnych, czy też innych urlopów. Nie pozostawał też w stanie nieczynnym. Wynika to wprost z dokumentów, które zostały uzyskane w toku postępowania, jak również z wyjaśnień samego odwołującego się i zeznań przesłuchanego w sprawie świadka.

Wobec powyższego Sąd uznał, że odwołujący się spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do rekompensaty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 KPC zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał C. J. prawo do rekompensaty od 01.10.2021 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach, mając na uwadze wynik postępowania, w którym uwzględniono żądanie odwołującego się w całości, mając za podstawę art. 98 i 99 KPC w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265), zasądzono od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz C. J. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.